

Jak se modlit

DAN MOHLER

Přeložila Lucie Penkalová

Pastor Adam: Dobrý den, jak se máte? Zdraví vás pastor Adam, tady je Dan Mohler. Je nám velkou ctí, že Tě tu můžeme mít. Dan je dnes zde z toho důvodu, že budeme mluvit o modlitbě. A pro mě, když jsem poslouchal Tvé kázání buď na Youtube, nebo když jsem chodil do školy Harvest Chapel School, jak jsem tam seděl a poslouchal jsem Tvé příběhy, říkal jsem: „Bože, já rozumím tomu, co Dan říká a souhlasím s tím. Ale vím, že tento muž doopravdy věří tomu, co říká. On věří mnohem více než já, že je to pravda.“ A tak jsem tam seděl a poslouchal jsem a Ty jsi stále znova používal fráze jako: „Vy mi nerozumíte! Já jdu do své ložnice, když se nikdo nedívá, zavřu dveře, otočím hodiny ke zdi a trávím čas s Bohem. A jsem takový, jaký jsem kvůli toho, co se stane v té místnosti.“ A najednou mě to úplně dostalo a říkal jsem si: „Vše, co tento muž má, souvisí přímo s tím, co přijímá v modlitbě.“ A ožilo to ve mně, říkal jsem si: „To je můj problém. Nemůžu jen přijít a poslouchat Tě a přijmout to. Musím jít a získat to. Chápeš mě? Teď to může vypadat jako úplný základ, ale tenkrát to bylo něco, co mě opravdu usvědčilo. Takže dnes budeme mluvit o modlitbě a o tom, jak to vypadá. První otázka pro Tebe: člověk, který zrovna teď uvěřil, nemá tak vyvinutý modlitební život, ale chodí do sboru a nějakým způsobem se snaží získávat pochopení modlitby. Měl bys něco přímo pro něho? Co bys řekl takovým lidem, kteří ještě nejsou vyvinutí v modlitebním životě?

Dan Mohler: Dobře. Nech mě první okomentovat to, co jsi říkal na začátku, když jsi popisoval, jak jsem vyprávěl o mém trávení času s Bohem. Cítil jsem, jak to mnou hýbe, a skoro jsem se rozplakal, protože když jdu do své ložnice (vysvětlím, jak to může asi vypadat, aby to lépe pochopili lidé, kteří toto vysílání sledují), nepřemýšlím nad tím, co to se mnou udělá, nebo jaký to bude mít výstupní výsledek. Důvod

proč tam chci jít, je následující – Abych byl s Ním. Abych Jej znal. Takže pro někoho nově uvěřivšího bych chtěl podotknout, že naše největší past je nechat sbor a formality, aby ukradly místo poznání Jeho, nechat službu Jemu aby nahradila poznání Jeho samotného – Protože to, že Jej budeš znát, změní Tvůj život. On sám to řekl – toto je věčný život, že jej budete znát. (Jan 17,3) Vidíte? Závisí na tom hodně. Jestli jediný důvod, proč přicházíš k Bohu je potřeba odpuštění a to, že chceš jednoho dne jít do nebe, bude Tvůj život stále stejný, se stejnými výzvami a reakcemi na věci. Když Ho začínáme poznávat, pak se náš život začíná měnit. 1. Janova 4,8 -Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. Tam se říká, že pokud Boha znáte, budete chodit v lásce. Miluješ Boha, zrodil ses z Boha, ale když nemiluješ, neznáš Boha. Takže nad tím přemýšlejme. Pokud veškerý cíl a veškeré instrukce jsou láska, stát se tím, co je láska a kým je láska, což je Bůh, nebo Kristus v nás, pak musím znát Jej, abych to žil. A pokud to nežiju, znamená to, že jej neznám. Je vždy mým cílem, abych lépe sloužil, nebo abych Jej lépe znal? Je mým cílem činění více věcí v Jeho jménu, nebo je mým cílem Ho lépe znát? Takže Duch Svatý něco udělal. Já vždycky říkám – Tak jako Ježíš byl veden do pustiny, tak mě Duch Svatý vedl do mé ložnice. Nikdo mě nikdy neučil, jak to vypadá v reálu, že mám toto privilegium být s Ním sám, abych s Ním měl vztah, ve kterém On se pro mne stane reálným a doslova se stane mým přítelem. Vede mě, směruje, utěšuje mě, dává mi moudrost, všechny tyto věci... Tak jako ty a já – můžeme takto spolu trávit čas den za dnem po mnoho týdnů, a pak budeme moci říct, že jsme se stali nejlepšími přáteli - a pak někde uslyším jméno Adam Bauer a řeknu – ano, znám ho. Předtím, než jsme spolu trávili ten čas, jsem mohl říct – Ano – znám Adama Bauera, ale po tom čase stráveném spolu, člověče, já Adama fakt znám! Zním ho mnohem lépe, než bych ho znal kdy předtím! Proč by to bylo jiné s Pánem? A někdy si myslím, že se mu snažíme více sloužit, než abychom se Jej snažili poznávat.

Jak by to vypadalo pro nově uvěřivšího – musíš mluvit s Duchem Svatým! Musíš rozumět, že On je ve Tvém životě, aby Ti pomohl. Aby Ti ukázal věci, které mají přijít. Aby oslavil Ježíše, aby Ti svědčil a zjevil Ti všechno, co bylo dáno Bohem Tobě skrze Ježíše.

Já vám ukážu, jak vypadalo moje první ráno. Měl jsem otevřenou Bibli, ani nevím na které stránce, a ležel jsem na posteli a plakal jsem. Znovuzrodil jsem se večer, zhruba v sedm hodin, a teď bylo brzké pondělní ráno. Jen jsem plakal a plakal a pak jsem zvedl svou Bibli, ano, tu kterou jsem našel někde ve své ložnici, v nějakém šuplíku, byla tam, a já ji otevřel, a do dneška si to budu pamatovat. Protože Duch Svatý mi řekl: Ty ani vlastně nevíš, jestli je Bůh doopravdy reálný. To znělo jako myšlenka. Ale byl to Bůh. A není to úžasné, Adame? On vůbec neřekl: „Kde jsi byl? Hej, už jsi dlouho nebyl ve sboru. Už jsi dlouho nic nepřiznal a nečinil pokání. Dane, jdeš hrozně moc zpátky.“ On neřekl vůbec nic takového! On řekl: „Ty ale vlastně vůbec nevíš, jestli Bůh je doopravdy reálný!“ Proč? Protože když toto bude zodpovězeno, všechny další otázky se můžou vymazat.

Když odejdeš a jsi sám s Bohem, naučil jsem se, že spoustu lidí si až moc uvědomuje sebe sama, jen co zavřou dveře. Když se jdou modlit, zapomenou všechno a mají pocit, že nemají co říct. Lidé říkají: „Víš, ale já odejdu, abych byl o samotě s Bohem, a najednou mám hlavu úplně vygumovanou.“ A lidé se příliš soustředí na sebe, mají pocit, že by sami sebe nějak měli překonat, aby dosáhli k Bohu. Nenene! On dosáhl na Tebe skrze svého Syna! Jestliže nezačneš tam, kde On skončil, a nepřijdeš k Němu svatý, spravedlivý, bez viny, jako přijatelný a bez výčitek, nikdy se nedostaneš v tom vztahu blíže k Bohu! Musíš vidět sebe způsobem, jakým Tě On vidí! Když jsme byli ještě hříšníci, On poslal svého Syna. (Římanům 5,8) Takže když jsem o samotě s Bohem, to se nazývá víra!

První den to vypadalo tedy takhle... Byl jsem ve své ložnici a brečel jsem, nebudu to tady předvádět, protože to opravdu bylo žalostné. Ale bylo to asi takto: „Já doopravdy nevím, kdo vlastně jsi, vůbec Tě neznám, tolikrát a po tolik let jsem se vždy chodíval do kostela, a stejně Tě neznám...“ A plakal jsem. Řekl jsem: „Je tolik lidí, co o Tobě říkají tolik věcí, ale stejně Tě neznám.“ A měl jsem tu Bibli takto před sebou a prohlásil jsem: „Ale já věřím, že jsi v této knize. A jak začnu číst tuto knihu, prosím Tě, abys mi odkryl sebe sama.“ Takže co jsem začal dělat? Začal jsem mluvit s Duchem Svatým. Začal jsem se jej ptát na otázky a prosil jsem jej, aby se mi odkryl. Říkával jsem: „Je něco, co chceš, abych si přečetl? Je něco, co chceš, abych se modlil? Leží Ti něco velkého na srdci? Pro začátek musíš pochopit, že Duch Svatý je tady, aby Tvůj život vedl v pravdě. On je Duch pravdy, a uvede vás do veškeré pravdy. (Jan 16,13) Jakýkoli důvod, který Tě drží dál od Něj, nesmí být naživu. Přišel, aby Tě dostal, ještě když jsi byl hříšníkem. (Římanům 5,8)

Prosím vás, teďka to řeknu úplně bez obalu. Není žádné „Mmmm ale jo, ještě je to docela v pohodě.“ Všechny věci, co vás od Něj drží dál jsou výmluvy, lži a věci, které nás klamou. Cokoli, co Ti zabraňuje o Něj usilovat a mít s Ním vztah, a být Jeho dítětem, se nedá nazvat myšlením v pravdě. Prosím vás, obecenství! Koinonia! „Duchu Svatý, já Tě ve svém životě velmi oceňuji. Ty ses stal mým nejlepším přítelem! Já Ti tolik důvěřuji, uvádíš mě do veškeré pravdy a dnes mi odkryješ Boží srdce! Ty měníš mé srdce a díky Tvoji milosti věřím, že jsem přijat Otcem Bohem. Věřím, že žiješ ve mně, abys mě měnil a transformoval, takže když se lidi na mě podívají, dostanou skvělý obraz o tom, kým jsi Ty. Díky za to, že jsi jedno se mnou. Díky, že žiješ skrze mne. Díky, že skrze mne necháváš svítit své světlo. Tolik si vážím toho, že jsi v mém životě.“ To je jednoduchý příklad, jak to může vypadat.

Adam: Cítím, že pro některé lidi – a vím, že ty jsi také pobýval v takové kultuře- je to tak, že říkají „Jo Ježíši, chci Tě následovat, ale také tu

chodím kvůli holce, takže přijdu spíš přes týden a budu o Tebe usilovat. Na konci týdne jsem řekl: „Hej kluci, znáte Dana Mohlera?“ Oni řekli: „Koho???“ A já řekl: „Dana Mohlera! Oni ho všude chtějí, ale přijde zrovna k nám!“ Oni byli celí překvapení a já řekl: „No protože jsme zavolali ‘Veselému Danovi’ a on tu dnes bude!“ A měl jsem s nimi tuto konverzaci: „To je v pohodě mu říkat ‘Veselý Dan’, protože on opravdu takový je! A vy určitě nesmíte minout jeho radost, pokud máte pocit, že je to něco, co nemůžete mít.“ Když nad tím přemýšlím, mám na mysli mladé křesťany (ovšem ne z nějakého speciálního důvodu). Oni slyší různé řečníky, kteří vydávají opravdu hodně mocné svědectví o slyšení Božího hlasu, ale co se pak s nimi stane? Řeknou: „Ale onehdá, když jsem setrval v modlitbě, jsem nic necítil, nic tam nebylo, pouze jsem se modlil a děkoval a cítil jsem se jako bych tam byl sám, ale nezávisí to na tom, já vím, že vím, že vím – On je se mnou....“ Víš, co tím myslím? Takže mnohokrát lidé hledají smyslové zážitky, tak jako jsi zmínil před chvílí. Nemají pocit, že Bůh je s nimi, a připadá jim, že to nějak nefunguje.

Dan: Ano, tohle kážu roky, naprosto rozumím – lidi, váš největší základ je to, že věříte! Byli jsme povoláni být věřícími! Víra a to, že věříme, úplně předchází zážitek a cítění. Říkám vždy toto: Nemusíš cítit Boží lásku. Musíš věřit v Boží lásku. Takhle to kážu roky. A když už jednou věříte v Jeho lásku, On vám možná k tomu přidá a s důvěrou „svěří do péče“ i nějaké vnější projevy své lásky. Ale nemůžeme pro to žít. Když se ráno probudím a necítím Boha, mám pocit, že je daleko – je opravdu daleko? Naprosto ne! On je Ti úplně nejbližší, stejně jako je Ti blízké vyslovení Jeho jména. V tomto čase praktikujeme víru a říkáme: „Pane Ježíši, já si tolik vážím toho, co jsi pro mne udělal, Duchu Svatý, dobré ráno, vítám Tě!“ Nic necítíš, možná se cítíš, že Bůh je někde venku na druhé straně ulice, ale slibuju Ti, že když začneš mít takto obecenství s Pánem, začne se ve Tvém srdci budovat poznání Jeho. Lidi mi říkají:

„Člověče, ty jsi tak nadšený!“ Já sedím v letadle a nebo i teď – úplně to cítím ve tváři – já se snažím uklidnit, ale nemůžu! Já to zkouším a cítím se, že jsem uklidněný, že vyjadřuju své pocity z té trochu klidnější pozice, kterou cítím, ale stejně lidé pořád vidí vášeň. Takže jsem v letadle a někdo se mě zeptá, jak se mám, na což odpovím: „Člověče, jsem tak rád, že se ptáš...“ a bum! prásk! Všechno jim to říkám a oni na to: „Jejda, ty to opravdu myslíš smrtelně vážně...“ A já na ně: „Vidíte na mě vášeň a zapálení?“ „Trošičku, ano...“ odpovídají. Odkud to pochází? Proč je to dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu? Jak to, že stačí jen začít o Něm mluvit a má tvář se rozsvítí? Protože Ho znám! Nevysvětluji to s pomocí podkladu doktríny nebo biblické studie. Já jej znám!!! Jsme přátelé! Trávili jsme spolu čas! Byli jsme tváří v tvář! Vidíš, nemůžu to říkat bez toho, aniž bych se teď cítil jako...Wow! No ale lidi říkají – no to jsou ty pocity... Ne! Je to poznání. Lidi, budou doby ve vašem životě, kdy neucítíte všechny chlupy na těle, nebudete mít husí kůži, neucítíte ty věci, ale vaše srdce bude vědět! Modlitba a obecenství s Duchem Svatým jsou těmi nejdůležitějšími věcmi, protože pokud pokračujete a zůstáváte v Slově, budete znát pravdu, a pravda sama vás osvobodí (Jan 8,32). To „Wooooow“ není žádné nepochopitelné tajemství, není to cítit všechny chlupy na těle... Ale je to pravda. Přichází do Tvého srdce a osvobozuje Tě. A s modlitbou je to stejné! Zavírám vždy za sebou na cestě z ložnice dveře, protože vím, že v nějakém bodě stejně skončím zpět v té místnosti u modlitby. Mám rád, když jsou dveře zavřené. Proč? Protože to vždy hraju ve svém srdci ve víře, jako bych byl malé dítě, a měl se s Ním v té místnosti setkat. Teologicky je ve mně! Nikdy mě neopustí a nikdy se mě nezřekne! Pořád je se mnou. Ale já stejně ty dveře zavírám, a pak se plížím schodech a pomaličku otevírám dveře. Poté vstoupím a řeknu: „Tady jsem. Jen jsem přišel, abych byl s Tebou.“ A zavřu za sebou dveře. Lidi! Mluvíme o budování víry a o poznání... Já jsem tohle dělal, teď se nepamatuji, asi několik dní,

až týden. A najednou na mě přišel Duch Boží, když jsem vešel do těch dveří. Je nebezpečné to říkat, protože někteří žijí jen pro tento moment, ale musíte rozumět, že jsem to činil vírou. Nemělo to nic do činění s pocity! Já jsem prostě věřil, že On tam je. Dělal jsem si legraci a říkával jsem: „Buď jsem naprostý blázen a asi bych si měl sehnat nějaký koníček, nebo tam Bůh fakt je!!!“ A po chvíli On začal odpovídat na mou víru a na mé vyjádření s vnější manifestací své lásky, své přítomnosti... Takže já jdu do ložnice a říkám: „Zdravím Pane...Dobré ráno, jen jsem přišel, abych byl s Tebou, jsme tu jen my dva...“ A když jsem tohle řekl, podíval jsem se nahoru a bylo tam otevřené vidění – uviděl jsem zástupy andělů, neumím to ani vysvětlit, byli zkrátka všude, kam jste dohlédli a byl tam trůn plný slávy, bylo to prostě majestátní – nemohl jsem vidět Jeho tvář, neviděl jsem žádný plnovous, tak jako Brian má ten skvělý plnovous – nemohl jsem spatřit nic takového. Ale uviděl jsem postavu, a byla plná slávy, bylo to úžasné, a já úplně zmrznul a řekl jsem: „Pane, já jsem zde jen proto, abych Tě chválil a vzdával Ti úctu s těmito zástupy andělů...“ A jak jsem začal takto s Pánem mluvit, najednou mě to vzalo – a to si předtím myslíte, že jste na takové věci připraveni :-D Ale On to dělal pro mě, Adame, On mě chtěl učit, oceňoval tu pečlivost, tu víru. Proč? Protože to je základem života. Bylo to odměňující, měl jsem pocit, že pro Boha to bylo bezpečné, aby mi dal toto setkání a ještě potvrdil razítkem moji víru, pokud to tak mohu říct. Protože kdybych víru neměl už předtím, tato zkušenost by mě vedla jen do touhy mít více a více takových zkušeností. Chápeš, co říkám? A já netoužil po další zkušenosti, mám zjevení, vím, že jsem pořád s Ním. (Jozue 1,9 + Matouš 28,20) Ale tohle je to, co On udělal: Já se podíval nahoru a řekl jsem „Pane jsem tady...“ a uslyšel jsem Pána, jak udělal: „Pšššt!“ Jedno veliké pšššt. A celé nebe se ztišilo. Tím myslím, že byste mohli slyšet spadnout špendlík v mé ložnici – vše bylo tiché. Tohle se ani normálně nestává v knize Zjevení, to bylo mimo mé poznání, ale

Bůh mi posílal tuto speciální zprávu a já slyšel ten majestátní bouřlivý hlas říct: „Pšššt! Můj syn je tady, aby se mnou mluvil.“ Bylo to, jako kdyby mi dával vědět: „Máš mou plnou ,

pozornost.“ Není to tak, že by zastavil celé nebe, On může dělat více věcí v jednom okamžiku, ale On MI dával vědět: „Náš vztah je takto osobní.“ Ó, to mě dostalo a plakal jsem a plakal a uctíval Boha. Ale musíš rozumět, že Bůh mi to nedal, aby povzbudil můj modlitební život. Udělal to potom, co můj modlitební život už byl dobře vyvinutý. Pokud někdo jen hledá Boží lásku, hledá pouze pocit lásky. Takže to jde pořád dokola. A ty, Adame, třeba kážeš o lásce a oni jdou a řeknou: „Člověče, já teď vidím Boží lásku všude kolem Adama a na Adamovi, podívejte se na ty slzy v jeho očích...“ A pak řeknou: „Položíš na mě ruce? Já potřebuju zjevení Boží lásky.“ Oni hledají zkušenost. A ty pak odjedeš z města, a za kazatelnu je Brian, mluví a poklekne a „má Ježíše na sobě“ a oni zase jdou a řeknou: „Briane, prosím pomodli se za mě, já potřebuju manifestaci Boží lásky“. Takže najednou hledají zkušenost, ale upřímná víra se Pána dotýká! On je na Tebe příliš obsáhlý, než aby Ti dal jen manifestaci své lásky. Protože co se stane, když ne vždycky cítíme všechny chlupy na těle, když ty věci necítíme? A my si řekneme: „Nemůžu tohle ale mít vždy?“ Já to mám v mém poznání. Mé poznání toto produkuje. A proč je to důležité? Protože věci se hýbou a jsou okolnosti, do kterých jsme hozeni, vyvstanou situace... Prosím vás! Není to tak vždycky, že bychom se cítili jako s chválicím týmem v pozadí, nebo jako superman, který zrovna vylezl z telefonní budky – chápete? A jen potřebujeme věřit. Takže takto vypadá Bůh. Říkám lidem: „Člověče, největší silou v Tvém životě je víra v Boží lásku, ne cítění Boží lásky.“ Vysvětlím, co tím myslím. Ráno se vzbudíš, ležíš na posteli, ani ses ještě z té postele nedostal a už učíš sebe samého mít s Ním obecnství. Říkám lidem – měli byste si pořídit mnohabarevný nápis na strop, na své zrcadlo, na dveře, jen abyste nasměrovali své srdce. To není snažení

se si něco zasloužit nebo něčeho dosáhnout, je to jen proto, abys směřoval své srdce. „Ráno se cítím trochu tělesný, trochu unavený...“ Nenene. Dej si tam něco jako: VZPOMEŇ SI NA TO, KÝM JSI! Velké a křiklavými barvami! Dej si to na strop, na své dveře, zrcadlo! Rozumíš, co říkám? A když to uvidíš, jako lusknutím prstu budeš vědět, proč jsi to napsal. A představ si, kam to bude směřovat Tvou duši. Tý jo, dobré ráno Pane. Ale někteří lidé se strašně soudí – jdou do koupelny a řeknou si „Hmmm, tak zase jsem na Tebe nemyslel, a už jsem zase tam, kde jsem byl...“ Oni se vzbudí, a snaží se najít něco, co je s nimi špatně...Ne! Klíčem je udržovat se v tom, abychom si to pamatovali. Takto to může vypadat: Ráno se vzbudíš, upřímně se necítíš na to, abys vstal z postele, je šest ráno, dostal ses včera do postele trochu později, a ještě jsi musel jít na záchod ve tři ráno, a jsi v té posteli tak uhnízděný, slyšíš venku foukat vítr a víš, že musíš jít do práce. A říkáš si, člověče, já bych tak spal. A opravdu se necítíš, jako že bys měl jít do práce. Ale Tvůj dopis na stěně a víra říkají toto: „Otče, děkuji Ti za dnešek. Tolik oceňuji Tvou lásku ke mně, že mi dnes nic nechybí, že mám vše potřebné, abych svítil a ovlivňoval, aniž bych se sám snažil. Díky Bože, Ty jsi přetvořil můj život, abych měl vliv, mé postoje, pozice, mou osobnost... Bože Ty jsi tak dobrý! Dnes je nový den, jaký dar nazvaný ´dnes´. Děkuji Ti za to, Otče.“ A najednou se postavíš do místa víry, bez ohledu na to jak se cítíš, a jak moc věcí se ti nelíbí, bez ohledu na to, jaké období zrovna práci máš... A pokud máš zaměstnání, které Tě testuje a dává Ti výzvy, není to o tom říkat: „Bože, kdy už mě konečně odsud dostaneš? Pane, jak dlouho jsem tady pracoval a měl jsem pocit, že jsi mě do této práce posílal, kde je to požehnání a přízeň, kterou jsi mi slíbil? Co jsem udělal, že jsem si tohle zasloužil?“ Lidé takto mluví a myslí si, že je to modlitba. To je obrovský stěžovácí proslov, je to zaměřené na sebe, je Ti líto sebe sama, ty ani neznáš intimitu s Bohem a vůbec si neuvědomuješ, že z Něj děláš svého sluhu, číšníka u stolu... Ne! Má to vypadat takto. „Díky Pane za nový

den, že mám požehnání chodit a vypadat jako Ježíš, Duchu Svatý, já Tě vítám ve svém životě a děkuji Ti, že každý kousek moudrosti a všechno nezbytné je v dnes v mém životě. Tvá milost je tolik dostačující. A Otče, víš, já nevím, jak dlouho budu ještě v tomto zaměstnání a já vím, že Ty víš, jak je to pro mne někdy těžké, ale já opravdu cítím, že rostu. A chci pokračovat v tom, abych byl požehnáním našemu šéfovi a spolupracovníkům. A Otče, Ty víš, že bych moc rád pracoval tam dole přes ulici, ale dokud jsem tady, Bože, ať to má vliv. A nenech mě dostat se do období, kdy se podívám zpět a řeknu si 'Chlapče, mohl jsi svítit víc.' Nenech mě zmeškat ani moment. Děkuji Ti za každé období, chci, abychom spolu z toho vytěžili co nejvíc, a já se dnes raduji v Tobě, Bože. Tohle je určitě lepší, než stěžování si a prošení o nové zaměstnání a speciálně „křesťanskou atmosféru,“ atd. Protože Tvé modlitby takhle nikdy nevychází z dobrého postoje. Další takový příklad by byl- lidé se modlí za svou drahou polovičku, protože jsou zranění, místo toho aby se za ně modlili kvůli milosti a lásce. Takže místo, aby si uvědomili: „Páni, můj manžel/manželka jsou stvořeni pro mnohem více, že jak teď žijí, jsou povoláni, aby byli mnohem víc, jsou stvořeni, aby byli mnohem víc...“ se lidé modlí za své polovičky, protože to udělá jejich život jednodušší. To absolutně není důvod, kvůli kterého by Bůh zasáhl. On vlastně vůbec toto nepotřebuje podporovat a učit Tě, že to je způsob jak se modlit. A my jsme takto učili evangelium ve velkém – evangelium, které slouží nám, místo abychom kázali evangelium, které nás mění.

Tudíž mnoho sborů učí evangelium, které nám poskytuje výhody místo toho, aby nás transformovalo. Takže náš motiv v modlitbě je nadměru důležitý a první věc, o které jsme mluvili, byla intimita. Když jdete do své ložnice, nečtěte svou Bibli, jen abyste četli svou Bibli. Abyste si zaškrtli úkol. Abyste si udělali zamyšlení. Vůbec nejsem proti knihám k zamyšlení na každý den, ale člověče, může se to stát náboženským úkonem! Můžete pak zůstat u toho, že jen čtete, abyste si udělali

zamyšlení. Nebo můžete vzít to zamyšlení a říct: „Duchu Svatý, já Tě vítám, mluv ke mně dnes prosím, pohni mým srdcem a sdílej se se mnou. Tolik si Tě vážím, Ty působíš, že mé oči vidí a působíš, že mé srdce dostane vše, co je v té knize...“ a prostě takto máš obecenství s Bohem. Možná si přečteš několik veršů a některé Tě osloví, tak se zastav! A měj obecenství s Bohem! Římanům 5,1 říká, že mám pokoj s Bohem, jsem ospravedlněn vírou a mám pokoj s Bohem skrze Pána Ježíše Krista. Přesně tohle! Bylo by to něco, co vyskočí z povrchu pro každého křesťana, když si čte Bibli, řekněme, že čteš Bibli a zrovna procházíš knihu Římanům a na tohle narazíš... Člověče, nečti ten další verš! Jen se zastav a řekni – „Páni, to je úžasné, Otče. Mám s Tebou pokoj. Nejsi zklamaný, nejsi našťvaný, nedíváš se se zvednutým obočím a nejsi frustrovaný, Ty nemáš pro mne nic než lásku. A nemáš žádnou jinou touhu, než že chceš, abych vešel do plné moci toho, pro co jsi mne stvořil.

Adam: Pamatuji si, že jednou jsem byl ve škole a poslouchal jsem Tě, mluvil jsi o Večeři Páně, a mluvil jsi o tom aktu, že když nemáš chleba, tak si vezmeš tyčinku, kterou máš ke kávě, kdekoli jsi, a jsi dotčen Duchem, oddělíš si moment a děkuješ mu za vše, co On udělal. Když jsem tohle slyšel, říkal jsem si- Páni, tak tohle nedělám! Nebylo to tak, že bych si hned nábožensky vzal sklenici mléka a tyčinku, ale opravdu jsem si začal dělat čas na to, abych se zamyslel... Prosím mohl bys vysvětlit důležitost celé této věci a také co se stane, když se dostaneme daleko od motivu kříže?

Dan: No, přemýšlej o Boží dobrotě. Proč by asi Bůh tak zaváděl takové zvyklosti? Protože to jsou to kontaktní body pro víru! Zde je zakopaný pes. Ježíš opravdu řekl: „Jakkoli často to činíte, čiňte to, abyste si připomněli mou smrt, dokud nepřijdu.“ (1 Korintským 11,25) Takže můžeš chodit v realitě a mentalitě obecenství ve svém modlitebním životě nebo u Večeře Páně, můžeš to aktivovat ve svém srdci, protože

se dotkneš toho kontaktního bodu víry. To je důvod, proč mluvím o tyčince. Není to vůbec míněno jako něco znehodnocujícího, všechno, co tím chci říct je, že nám to bude připomínkou... Takže když nám to ta daná věc připomíná, a jsme lidi, kteří mají rádi sušenky a mléko, a namáčíme ráno k snídani sušenku do mléka, nebylo by to úžasné, kdybychom najednou řekli: „Pane, toto mi připomíná, co jsi pro mne udělal.“ A pak tu sušenku zlomíš a řekneš: „Pane, tu noc jsi byl zrazen a toto je Tvé zlomené tělo pro mne, protože jsi mne miloval, všechno lidstvo jsi pohltil skrze svůj kříž, všechny důsledky hříchu a všechny ty věci co přišly na člověka, pak přešly na Tvé tělo, abych já mohl chodit ve Tvém vítězství a království. Bože, já si tolik vážím toho, že Ty jsi chtěl přijít a žít ve mně. Tvé tělo bylo doslova odděleno od Boha Otce, abych já mohl být navěky s Ním. Ty jsi byl bit a já budu žít svobodný od bití protože Ty jsi se mnou navěky. Bože, tohle je úžasné. Ty jsi zemřel a já nikdy nezemřu.“ A to je ono! Aktivuješ svoje srdce. Je to část modlitby. Lidé to nevidí jako modlitbu, ale je to modlitba obecenství. Modlíme se za různé věci, za zaměstnání, za povýšení, za naše rodiny, za ty, na kterých nám záleží, členy rodiny, ale to není všechno! Bible říká, abychom se modlili „všemi modlitbami“. Některé překlady říkají „všemi způsoby modlitby, s díkuvzdáním i prosbou...“ (Efezským 6,18) Je spousta druhů modlitby – deklarace, přiznávání se, pak „prošení, hledání a klepání“ (Matouš 7,7), víš, co myslím? Všem, co prosí, bude dáno, všichni co hledají najdou, všem co klepou, bude otevřeno... Takže jsou různé druhy modlitby.

„Nalézt Ho?“ Jak to vypadá v našem obecenství s Bohem? „Otče, já Tě chci tak moc více znát! Otče já Ti děkuji, že skrze svého Ducha zjevuješ své srdce a svou přirozenost a své dispozice. Věřival jsem, že Tvé cesty nejsou mými cestami a to bývala pravda, ale teď žiješ ve mně a já vím, že v této chvíli by to byla lež. Takže když se dívám, vidím přesně to, co Ty spatříš, když myslím, tak jsem na Tvé vlně a myslím skrze lásku. Bože

já nechci být jen průměrný a neúplný, nechci být proměnlivý, protože Ty jsi stálý a stále stejný. A já Ti děkuji, že mě přetváříš více a více, abych vypadal jako Ty!“ Vidiš? To je příklad obecenství a hledání a toužení po více z Něho samotného. A teď řeknu to, co vždycky učím – Nečiňte ty věci s postojem, který chcete mít, ale ještě ho vlastně nemáte! Není to „modlitba hledání toho, co je špatně.“ Tady by byl příklad. Něco si ve svém srdci uvědomíš a jsi unavený a máš nedostatek trpělivosti, něco takového, jsi frustrovaný a jdeš za Bohem v modlitbě a myslíš, že to je modlitba. Adame, je to smutné, že lidé jsou sice upřímní, ale soustředění na problém. Dívej, co dělají: „Otče já tolik potřebuji Tvou pomoc ve svém srdci, potřebuji, aby se toto srdce změnilo, Bože, musíš tohle srdce vzít a změnit... Jsem tak netrpělivý, potřebuji abys mě změnil Bože, potřebuji více trpělivosti ve svém životě...“ A oni takhle mluví s Bohem. A hádejte, na co pak budou tolik soustředění a na co budou navázání, když pak skončí se svou modlitbou. Na to, co je s nimi špatně. A pak budou kritičtí a podívají se na svůj život a uvidí, co se nemění. Takže vždy jejich motor je to, co je špatně a to, co je vede k modlitbě, je problém, ne ta odpověď. Nikdy to není „smlouva“ (odkaz na smlouvu Ježíšovy krve – pozn. překladatele). Můžeme tohle dělat i se svými dětmi. Můžete se podívat na své děti a říct: „Páni, to byl varovný signál. Jejda...“ A chcete si honem projít nějaký psychologický výčet toho, jak poznat průvodní projevy drogových syndromů a najednou se na ně díváte poháněni problémem a přichází strach. A běžíte se modlit a myslíte si, že to je modlitba, ale vy jen panikaříte: „Ó můj Pane, ó Bože, musíš ochránit mé děti...“ Ale co si neuvědomujete, že pak s nimi budete jinak jednat, budete jednat trochu legračně a budete se na ně dívat skrze obavy a změny vám to život a děti řeknou: „Mami, tati, chováte se divně, je všechno v pořádku?“ A všechno to čemu věříte, se začne podepisovat na dalších a vy si to ani neuvědomujete. Opakem je toto: jděte do své ložnice. Dávám vám oba příklady, protože jsem zažil

oba. Jdete do své ložnice: „Otče děkuji Ti, že Tvé srdce je ve mně. A děkuji Ti, že Tvé Slovo mě učí a ukazuje mi, kým jsi ve mně. A Otče, děkuji Ti, že se stávám trpělivým člověkem. Otče, já nechci dělat žádné zkratky a být typ člověka, který jen vyjadřuje svou frustraci, chci být jako Ty. A děkuji Ti Duchu Svatý, že ve mně děláš svou práci a měníš mě. Já Ti děkuji, že činíš mé srdce úplně novým, a že když mě lidé vidí, vidí přesně to, co je uvnitř Tebe. Bože, děláš ve mně tak dobrou práci, jsem tak nadšený!“ Vidíte, tohle je modlitba uprostřed něčeho, co by mohlo být lepší. Pak se nikdy nesoustředíte na to slabé – „Ať slabí řeknou – jsme silní“ (Joel 3,10 nebo v Českém studijním překladu) Takže pokud se soustředím už na odpověď, přijde na mne milost – protože milostí jsme zachráněni skrze víru (Efezským 2,8) Takže když uvolňuji víru v pravdě, přichází milost, aby učinila pravdu mojí realitou bez mého kousání se do rtu a snahy nebýt frustrovaným. Protože jinak jsem robot a pokud vyhraju, tak jediné, co dostanu, bude cena, že mne někdo nazve super-křesťanem. Ale jestliže to tak neudělám a dám veškerou odměnu Jemu, a stanu se něčím, čím jsem se sám od sebe stát nemohl, tak pak jsem zachráněn skrze milost a On dostane veškerou slávu. A nakonec všechno, čím my ve finálním důsledku budeme, je plná místnost věřících. Nemáme žádné hory a údolí, které nás vozí nahoru a dolů. Máme jen lidi, kteří věří Bohu.

A my máme strach: „Billy trochu vypadá, jakoby s někým obchodoval, jako by byl závislý na drogách, je pořád nějak vzdálený a pořád ve svém pokoji...“ A jdete do své ložnice. Ale místo vyšilování a panikaření, což je první instinkt lidí, vejdete do ložnice a řeknete: „Otče já Ti děkuji za Billyho a jeho život. Díky za tu čest, že můžu být Jeho rodičem.“ Já jsem se takto modlil, není to něco, co se modlíte pořád dokola, je to něco, čemu věříte. Věříte tomu ještě dříve než Bůh. Klepání je něco, co jen držíte stále před sebou – Prosba, hledání a klepání – jsou různé formy modlitby... Ale pokud jde o děti, rád často deklaruji a proklamuji (je to

spíše něco jako prorocká modlitba), je proto, že když stále klepáte, pořád si své dítě kontrolujete a díváte se, jestli vaše modlitby fungují. Lidé, kteří jsou nejistí ve svém vztahu, se modlí za své milované, protože je zkrátka potřebují zpátky. Takže je to „Bože prosím..“ pořád dokola. Ale co je motivuje? Jejich víra nebo jejich nejistota? Jejich víra nebo jejich samota? Jejich víra nebo jejich tělesnost? A můžete to na nich vidět, protože ta věc se v jejich životě stane modlou, je to vše o čem mluví a za co se modlí a dokud se ta věc nevyřeší, tak nejsou v pořádku. To je znak, že to je modlářství. Takže necháš něco, aby to znamenalo tak moc, i když to doopravdy není to nejdůležitější. Tady je ten dobrý příklad, pomodlím se: „Otče já Ti děkuji za Billyho, díky za tu investici do Jeho života, já Ti děkuji, ujišťuji se a beru na vědomí, že jsi ho předurčil už před stvořením světa, že bude narozen.“ Řekněme, že jste matka, a toto je prosba, stejně jako deklaráce: „Neotěhotněla jsem snad s tímto chlapcem? Nedostalo se snad semeno mého muže do mého lůna a neporodila jsem snad Billyho? Jeho život je Tvá vůle a Jeho předurčení je pro Tebe Bože, aby bylo naplněno a opatrováno! A já Ti děkuji, že Billy nebude ztracen, Billy nebude zničen a já Ti děkuji, že On má předurčení a poběží dobře a bude žít dlouho a lidé si ho budou pamatovat pro jeho spravedlnost, lidé si ho budou pamatovat pro jeho...“ Uaaaa! A můžete se dostat tam, kde je vaše víra! Vidíš co tím myslím? Tak to určitě přebije tyhle řeči: (smutně a ukňouraně) „Bože já tak moc potřebuji, abys Billymu pomohl...“ a teď jsi ještě k tomu ty mimo svou pozici, zničilo Tě to a nemáš vůbec žádný vliv nebo efekt. Lidé okolo začnou klepat na rameno: „Co je s Tebou? Všechno bude v pořádku, my se modlíme...“ Ne! Ty jsi v ohrožení a vyšiluješ a není tam žádná víra, která by obalovala pravdu, jež chceš, aby se stala. A jak můžeš poznat, že to tak je? (A vůbec to teď neříkám drsně...) Tím, že to ovlivní Tvůj život a ukradne Tvoji produktivitu. Takže najednou se kvůli něčeho, čím Tvůj syn ani není, staneš toho produktem, místo abys

byl založen na tom, kým je Ježíš v Tobě. Musíme si uvědomit - před tím než jsme manžely a manželkami, než se staneme rodiči, před tím jsme v Kristu. To je na prvním místě. A můžu být mužem, jakým jsem povolán být jen v případě, že jasně vidím, kým jsem byl stvořen, kým jsem povolán být. Můžu být rodičem z produktivní a zdravé pozice jen v tom případě. Protože všechno ostatní je jen poháněno něčím jiným a pak přicházím k Bohu se všemi svými trablemi a protahuju Boha skrze ucho jehly mého života, jestli to tak můžu říct. A říkám všechny tyto modlitby, místo abych protáhl svůj život Božím uchem jehly. Je to úplně něco jiného. Jeden je poháněn strachem a druhý rozumí víře. Ten druhý se podívá na manželství a řekne: „Víš co Bože, není to všechno její vina. Nepodílel jsem se na tom, nehledal jsem Tě tak, jak jsem mohl, a nepřicházím k Tobě jen proto, abys obnovil toto manželství, já přicházím, abys mě změnil a abych byl jako Ty. A já věřím, že když uvidíš, kým jsi ve mně v mnohem větším měřítku než předtím, budeš si jistý, až ji budeš přitahovat zpět blíže k tomu, kým jsi ve mně. Není to jen o tom dostat ji zpět Bože, že to spolu musíme udržet kvůli dětem... Ne Bože, učiň mě Božím mužem, abych byl tím, kým jsi mne stvořil. A když uvidíš Sebe samého, jak ve mně záříš, rozpomeň ve své vůli a srdci, abys ji přitáhl zpět k tomu, kým ses stal ve mně.“ To je úplně jiná modlitba.

Adam: Mám pro Tebe poslední otázku. Byl jsem v jednom určitém sboru, tím nechci mluvit za všechny sbory, ale nikdy jsem tam neslyšel lidi kázat na téma modlitby. Víš co tím myslím? Ne v opravdovém slova smyslu. Slyšel jsem kázání třeba na „Otče náš“ ale nikdy jsem nikoho neviděl, že by začal úplně od píky a řekl co to je modlitba, jak vypadá...takže když jsi to vysvětloval, úplně mě to překvapilo. Protože já jsem dělával toto: vždycky jsem šel a byl jsem o samotě a nic jsem neříkal. Víš co tím myslím? Snažil jsem se jen orientovat svoji mysl na Něho. A ani jsem neotevřel pusy. A býval jsem vždycky takto chvíli

sám v místnosti a pak jsem se cítil trochu lépe, protože jsem si říkal „Hmm, dal jsem Mu svůj čas.“ Víš co tím myslím? Takže mohl bys prosím mluvit o tom, proč je to důležité... Já vím, že někdy můžeme jen tak se s Bohem zamýšlet a nepotřebujeme nic říkat, ale stejně, nemohl bys prosím mluvit o důležitosti toho, že vůbec otevřeme pusy, když se modlíme?

Dan: Jasně. V Římanům 10,9 se říká, že se svým srdcem věřím a svými ústy vyznávám ke spasení. Neděláme to pro Boha. On není legalista. Některé z těchto věcí... No když odejdu a jsem sám v místnosti, tak... takhle jsem třeba vypadal, když jsem se obrátil. Upřímně, teďka takto ani už nemluví, když jsem o samotě, já tomu už věřím, já to vidím, je to moje. Říkám lidem – buď jsem ten nejoklamanejší člověk, jakého jste kdy potkali, anebo jsem se stal svobodným! Já všemi deseti hlasuji pro „svobodný.“ Jednou se to dozvíme. :-D Už takhle nemodlím, ovšem tak to vypadalo – vešel jsem do místnosti a řekl: „Otče já Ti děkuji za to, že jsem se znovu narodil. Děkuji Ti, že můj život už nikdy nebude stejný.“ Vidíš, tohle není strach z toho, že by člověk odpadl. „Děkuji Ti, že můj život už nikdy nebude stejný. Změnil jsi mne navěky. Tvá pravda přešla do mého nitra a Tvá pravda mě vytváří do té podoby, kterou jsi plánoval a toužil ze mě mít už od začátku. Otče já Ti děkuji, že se už nikdy více ani stres, ani usilování a namáhání se, ani frustrace, ani potřeba vlastní identity a reputace nepostaví do cesty mému životu, že vlastně jsem zralý strom připravený ke sklizni a lidé skrze můj život přichází na to, kým jsi. Bože, tolik si vážím toho, co ve mně děláš.“ Takto to znělo mojí ložnicí léta. A pak také musíš rozumět, že ve Tvé Bibli jsou různé druhy modlitby – jsou tu deklaráce, pak prosby, což v podstatě znamená, že jen bráníme svůj případ – to je přesně ten příklad maminky od Billyho – „Neotěhotněla jsem snad s Billym?“ Není to soutěžení s Bohem. Musíte být opatrní s prosbami, které říkají něco podobného tomu, co dnes káže mnoho kazatelů: „Musíš připomenout Bohu...“ Víš, co myslím? Buďte

opatrní. „Bože, ty jsi řekl... neřekl jsi náhodou... řekl jsi tohle...“ Ty nedržíš Boha na pranýři. Pamatuj, On je Bohem Otcem. Nezapomeň, že je to vztah založený na lásce. Tudíž prosba je bránění Tvého případu založeného na pravdě. Takže je to: „Otče, děkuji Ti, že mám právo se pevně držet předurčení pro mé děti. Otče, Ty jsi řekl, že to mohu zprostředkovat skrze skutečnost, že jsem Tvůj kněz, a skrz naplnění Ježíšovy krve, která nás reprezentuje před Tvým trůnem. Pozvedám před Tebou tvář mé dcery, pozvedám před Tebou tvář svého syna, jako by křičeli sami za sebe. Bože, v lásce, kterou pro ně máš, děkuji Ti, že jsou...“ A takto se modlíš. Prosba, deklarace, přímluva – znamená zprostředkovávat za někoho... Takže pamatujete si to místo v Bibli, které říká, že Ježíš se za nás přimlouvá? Mnoho lidí si myslí, že On se tam nahoře za nás všechny modlí, zmiňuje naše jména před Pánem a tohle možná některé frustruje. Ale když jsem to studoval já, nemohl jsem najít žádné odsouzení pro Ježíše, který se modlí. Slovo zprostředkovává, On nás reprezentuje Otcí, a jeho kříž a vzkříšení samo činí prohlášení za všechno lidstvo a my se můžeme dostat k Otcí skrze Syna. Není zde nikdo, kdo by mohl být prostředníkem mezi Bohem a člověkem kromě člověka Ježíše Krista, který stále žije v pozici, co nám dává přístup k Otcí. Nejde tam nějak vydedukovat, že se za nás modlí – slovo „přímluva“ znamená zprostředkovávat za někoho... Takže když zprostředkováváš a přimlouváš se za město, například vy tady jste sbor Chvály a společenství (název sboru, pozn. překladatele) a jste v Yorku. Zrovna tu sedím vedle Tebe, tak řekněme, že se modlíte za město York. Nemodlíte se za město New York, protože tu jsou nápisy a gangy anebo vidíš všude tenisky omotané kolem drátu (znak drogových dealerů – pozn. překl.) a protože vidíš tohle a tamto, cokoli je tam venku. A neříkáte: „Ó Bože, my jako město k Tobě přicházíme, potřebujeme Tvou pomoc, musíš zasáhnout...“ Ne! Modlíš se proto, protože miluješ své město a věříš, že Tvé město má lepší předurčení, než to, co vidíš, když

se na něj podíváš. Takže přímluva znamená, že se s ním setkáváš zástupně za předurčení města, za skutečným účelem toho města. Co je důležité - když se takto modlíte, chcete, aby tyto modlitby vycházely z toho, co žijete a z toho, o co usilujete. Je velmi těžké se modlit efektivně a ne jen proto, abys byl dobrým příkladem modlitebního života ve svém křesťanském žití v práci, a ve své rodině... Určitě nechceš první kárat a svazovat ďábla a pak s ním spolupracovat ve svém postoji. Už budu končit, protože vím, že bychom mohli dál a dál pokračovat a doufám, že si tyto věci vezmete osobně a budete je aktivovat ve svém životě. Klíčem je osobní vztah s Bohem. A musíte rozumět, že máte právo se s Ním setkávat skrze Ježíše. Cokoli, co Ti brání, aby ses s ním setkal, je klam, to Ti říkám. On otevřel dveře, máš naprostý přístup... a Ty řekneš – no ale potřebuju vědět víc... Ano, ale vidíš tuto skutečnost, přiznáváš si to, takže jdi za Bohem a řekni: „Děkuji Ti za pravdu. Je v mém životě, mění mě, tolik oceňuji, že mne miluješ.“ Prosím, často si připomínejte a berte na vědomí, že vás Bůh miluje. A děkuj mu za to, jak Tě vidí a jak Tě miluje, že jsi čistý a bez poskvrny v Jeho očích. Říkám Ti, to, že budeš vědět, že máš čisté svědomí, bude aktivovat Tvou víru v mnoha oblastech. Tím chci skončit. Je mnoho druhů modlitby. Jsou deklarace, můžete proklamovat nad věcmi, deklarovat nad vaším městem, pak prosby – obhajování případu anebo prosba o novou práci – „Otče, děkuji Ti za...“ a také hledání (Chci Tě znát více) a pak klepání - zůstávání v té věci: „Otče, děkuji Ti...“ – může to být o vašem dítěti – dvakrát třikrát za týden: „Pane díky za to, co děláš v mém synovi, tolik si vážím toho, že Tvá ruka je mocně nad ním.“ Je to klepání - ťuk ťuk ťuk, ale pořád pokračuješ své žití v Kristu. Není to uplakané „Pane Bože, můj syn!“ Ne. „Otče já si tolik vážím toho, že Tvá milost pracuje dnes. Duchu Svatý já Ti děkuji za to, že dnes můj syn myslí na Tebe a že obracíš jeho srdce, aby si byl Tebe vědom, díky za mého syna.“ O tři dny později: „Bože, já si tolik vážím té práce, kterou děláš uvnitř mého chlapce.“

Aha? :-D Po takovém klepání budou dveře otevřeny dokořán. Takže prosba, hledání, klepání, Ale tady je klíč - všechny a ostatní modlitby musí mít kořen v soucitu a v lásce. Nemůžeš deklarovat nad svým městem, pokud nemáš pro své město vášeň a nevidíš jej tak, jak jej vidí Bůh, takže tady to je: číslo jedna pro mě, ta nejdůležitější věc v našich životech je denní obecenství, přátelství a jednota s Bohem skrze osobu Duchu Svatého. Ke komukoli mluvíš – já mluvím k Otci, k Ježíši i k Duchu Svatému a mám obecenství s Boží trojicí – tak jak je to pro Tebe osobní. Protože to formuje mé srdce, čistí mé motivy a to kým je On se stává v mém životě dominantním, takže když se podívám na své město, už vidím, co On dávno viděl. Takže se nemodlím za své město, protože je zde nějaká potřeba. Modlím se za své město, protože to vidím z Jeho pozice. Je to úplně jiná perspektiva. To je ta mocná pozice, kdy modlitba mění věci.